

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 36/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 92/2007 z 28. augusta 2008 a postupom Daňového úradu K. a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2008 faxom doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorú doplnil 3. decembra 2008. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 92/2007 z 28. augusta 2008 a postupom Daňového úradu K. (ďalej len „daňový úrad“ alebo „správca dane“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ ako daňový subjekt 20. až 22. decembra 2006 podal správcovi dane 24 podaní. Prípisom sp. zn. 709/230/6651/07/ZIM z 19. februára 2007 správca dane oznámil sťažovateľovi, že vzhľadom na osobitnú povahu týchto prípadov požiadal v zmysle ustanovenia § 30a ods. 3 zákona čl. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie, pričom však neuviedol, dokedy bola lehota predĺžená. Sťažovateľ podal proti tomuto postupu námietku z 5. marca 2007 a 7. marca 2007 zaslal správcovi dane *„Sťažnosť na nesprávny a nezákonný postup zamestnancov správcu dane – nerešpektovanie procesného postupu pri dodržiavaní povinnosti dodržiavania zákonných procesných lehôt na rozhodnutie“*. Správca dane postúpil sťažnosť Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, oddeleniu petícií a sťažností (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), ktorému bola doručená 12. marca 2007.

Dňa 19. marca 2007 bolo sťažovateľovi doručených 17 odpovedí správcu dane, v ktorých oznámil, že vo veciach jeho podaní doručených 20. až 22. decembra 2006 nebude rozhodovať. Sťažovateľ v ten istý deň podal správcovi dane *„Žiadosť o vydanie rozhodnutí a dodržanie zákonnej procesnej lehoty na vydanie rozhodnutí a odstránenie nečinnosti správcu dane – DÚ K.“*, ktorou sa *„domáhal rozhodnúť vo všetkých 18 začatých konaniach rozhodnutí a nie odpoveďou resp. postúpením veci nadriadenému orgánu“*. Na túto žiadosť odpovedal sťažovateľovi už Daňový úrad K. ako nový miestne príslušný správca dane (ktorému bola rozhodnutím daňového riaditeľstva z 28. februára 2007 delegovaná miestna príslušnosť na správu daní daňového subjektu – Ing. Mgr. K. M.) prípisom sp. zn. 695/321/31918/2007/Šál zo 17. apríla 2007, z ktorého podľa tvrdenia sťažovateľa vyplýva, že *„tento správca dane podľa jeho názoru nemôže vydať žiadne rozhodnutie“*.

Daňové riaditeľstvo prípisom sp. zn. I/132/1951-45197/07/Str., Stf. č. 29/2007 zo 6. júna 2007 oznámilo sťažovateľovi, že po prešetrení sťažnosti doručenej 12. marca 2007 konštatuje, že sťažnosť je neopodstatnená, pretože správca dane včas požiadal nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie vo všetkých 24 začatých konaniach a neuvedenie dátumu, dokedy bola lehota predĺžená, nemožno považovať za porušenie zákona.

Dňa 22. februára 2007 doručil sťažovateľ daňovému riaditeľstvu podanie označené ako „sťažnosť – nerešpektovanie povinností rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb rozhodnutím zo dňa 16. 3. 2007“. Dňa 20. apríla 2007 bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie daňového riaditeľstva, z ktorého sa dozvedel, že správca dane požiadal listom z 11. januára 2007 nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie a nadriadený orgán listom z 26. januára 2007 lehotu predĺžil.

Dňa 27. apríla 2007 podal sťažovateľ „námietky proti postupu zamestnanca správcu dane – Ing. V. P., námestníka DR SR pre správu pri rozhodovaní o námietke proti postupu zamestnanca správcu dane – riaditeľa DÚ K.“. Daňové riaditeľstvo rozhodnutím sp. zn. I/223/3969-43993/2007/991545-r z 1. júna 2007 tejto námietke nevyhovelo, potvrdilo však „že lehoty na rozhodnutie vo všetkých 24 začatých konaniach boli nadriadeným orgánom predĺžené“.

Ďalšie podanie sťažovateľa z 22. mája 2007, v ktorom namietal porušenie povinnosti správcu dane rozhodnúť v 24 začatých konaniach, daňové riaditeľstvo vrátilo sťažovateľovi prípisom z 28. mája 2007 z dôvodu, že ho nepovažuje za sťažnosť. Listom z 20. júna 2007 daňové riaditeľstvo zmenilo dôvod vrátenia podania s tým, že nejde o sťažnosť, pretože sťažovateľ ho podal ako súdny exekútor, ktorého treba považovať za orgán verejnej správy.

Prípisom sp. zn. I/132/5172-41745/07/Fabi, St. č. 40/07 zo 14. júna 2007 daňové riaditeľstvo oznámilo sťažovateľovi, že jeho sťažnosť zo 16. marca 2007 (doručená daňovému riaditeľstvu 22. marca 2007) považuje za neopodstatnenú. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že až z tohto prípisu sa po prvýkrát dozvedel, že vo všetkých podaniach bola lehota predĺžená oznámením daňového riaditeľstva z 15. marca 2007, avšak napriek tomu v 18 začatých konaniach dodnes nebola lehota splnená.

Dňa 8. augusta 2007 podal sťažovateľ krajskému súdu žalobu o začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 S 92/2007 z 28. augusta 2008 doručeným sťažovateľovi 2. októbra 2008 žalobu zamietol a sťažovateľovi nepriznal

právo na náhradu trov konania. Podľa názoru sťažovateľa zamietnutím žaloby došlo k porušeniu jeho základného práva.

Sťažovateľ tvrdí, že správca dane je v daňovom konaní, ktoré začalo dorúčením jeho podania, nečinný a odmieta vydať rozhodnutie. Spôsob vybavenia jeho sťažností svedčí o snahe správcu dane, ako aj jemu nadriadeného orgánu vyhnúť sa povinnosti rozhodnúť v začatých daňových konaniach. Nemožno súhlasiť s názorom vysloveným v uznesení krajského súdu, podľa ktorého začatie konania v zmysle § 20 ods. 1 zákona o správe daní je podmienené kvalifikovaným podnetom schopným vyvolať účinky začatia daňového konania, pričom nie každé podanie daňového subjektu je spôsobilé na začatie daňového konania. Tento záver krajského súdu je v rozpore s ustanovením § 20 zákona o správe daní, podľa ktorého je konanie začaté dňom, keď sa podanie daňového subjektu doručilo orgánu príslušnému konať vo veci.

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 92/2007 zo dňa 28. 8. 2008 a postupom Daňového úradu K. porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 92/2007 zo dňa 28. 8. 2008 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach aj Daňovému úradu K. pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Daňový úrad K. a Krajský súd v Košiciach sú povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom daňového úradu, sám sťažovateľ uznáva, že ochrany proti namietanej nečinnosti tohto orgánu sa mohol domáhať v konaní podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred všeobecným súdom. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 199/02, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

V konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 S 92/2007 sa sťažovateľ návrhom zo 7. augusta 2007 domáhal uloženia povinnosti odporcovi rozhodnúť v lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia uznesenia krajského súdu o podaní navrhovateľa z 18. decembra 2006 doručenom 21. decembra 2006 Daňovému úradu K. ako miestne príslušnému správcovi dane v čase doručenia tohto podania. Krajský súd v uznesení z 28. augusta 2008, ktorým návrh sťažovateľa zamietol, uviedol:

„Za nečinnosť v zmysle § 250t ods. 1 O. s. p. je potrebné považovať pasivitu orgánov verejnej správy, t. j. stav, keď orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný.

Začatie daňového konania v zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov je podmienené kvalifikovaným podnetom, ktorý je schopný vyvolať účinky začatia daňového konania. Takýmto podnetom je buď príslušná forma iniciatívy fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. daňové priznanie) alebo formalizovaná iniciatíva samotného správcu dane. Nie každé podanie daňového subjektu je však spôsobilé vyvolať začatie daňového konania.

Z obsahu podania navrhovateľa z 18. 12. 2006, ktoré malo podľa názoru navrhovateľa vyvolať konanie podľa zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ukončené rozhodnutím vo veci, vyplýva, že sa ním domáha vydania rozhodnutia o nesplnení procesných podmienok daňových kontrol za zdaňovacie obdobia december 2000 až január 2002, a to vo vzťahu k všetkým konaniam týkajúcim sa uvedených zdaňovacích období, ktoré podľa zistení súdu napokon vyústili do jednotlivých rozhodnutí o daňových povinnostiach navrhovateľa za uvedené zdaňovacie obdobia. V konkrétnych daňových konaniach vzťahujúcich sa na navrhovateľom označené zdaňovacie obdobia boli riešené správcou dane aj námietky navrhovateľa ako daňového subjektu, či u hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, pričom rozhodnutia správcu dane a Daňového riaditeľstva SR, ktorými boli tieto konania ukončené sú predmetom súdneho prieskumu. Tieto skutočnosti nepochybne vyplývajú z obsahu spisov Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/106/2007 až 7S/111/2007 a 6S 126/2007 až 6S/132/2207. Súd preto dospel k záveru, že za tejto situácie nie je daná zákonná povinnosť odporcu rozhodnúť o podaní navrhovateľa zo dňa 18. 12. 2006 v samostatnom daňovom konaní. Odporca preto nebol nečinný, ak

o podaní navrhovateľa z 18. 12. 2006 nerozhodol formou rozhodnutia podľa § 30 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ale na podanie navrhovateľa reagoval iba oznámení zo dňa 13. 3. 2007 č. 709/320/9856/2007.

Z uvedených dôvodov súd podľa § 250t ods. 3 O. s. p. návrh ako nedôvodný zamietol. Navrhovateľovi, ktorý v konaní nebol úspešný súd nepriznal právo na náhradu trov konania, pričom odporcovi toto právo zo zákona nemožno priznať (§ 250t ods. 4 O. s. p.).“.

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s rozhodnutím krajského súdu, ktorý považoval postup správcu dane za správny.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v odôvodnení rozhodnutia rozsiahlo a zrozumiteľne opísal zistený skutkový stav, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ sa podaním z 18. decembra 2006 domáhal vydania rozhodnutia o nesplnení procesných podmienok daňových kontrol, ktoré predchádzali vyrubovaciemu konaniu, v ktorom už správca dane vydal rozhodnutia (platobné výmery). V čase doručenia podania sťažovateľa z 18. decembra 2006 prebiehali odvolacie konania na základe odvolaní podaných sťažovateľom, ktorých predmetom bolo posúdenie rozhodnutí správcu dane aj z hľadiska sťažovateľom namietaných procesných väd. V čase rozhodovania krajského súdu v tomto konaní prebiehal súdny prieskum rozhodnutí daňových orgánov. Z uvedeného vyplýva jednoznačný právny záver krajského súdu, že za daných podmienok namietaný postup správcu dane nemožno označiť ako nečinnosť, a preto návrh sťažovateľa ako nedôvodný zamietol. Tento záver krajského súdu nepovažuje ústavný súd ani za svojvoľný, ani za neodôvodnený, a preto dospel k záveru, že rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 340/04, IV. ÚS 184/05).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť vo zvyšnej časti odmietol na jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2009